

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 103.184 van 5 februari 2002  
in de zaak A. 82.905/XIV-3513.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat H. DE PONTHERE,  
                  kantoor houdende te 8900 IEPER,  
                  Lombaardstraat 23

tegen :

1.   de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.   de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van  
      Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, op 3 mei 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 10 maart 1999;

Gelet op het arrest nr. 79.564 van 30 maart 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen ;

Gelet op de beschikking van 17 augustus 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 6 april 2000 waarbij het dossier en het verslag worden neergelegd ter griffie;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting en op de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 20 december 1997 en zich voor de tweede maal vluchteling verklaart op 16 oktober 1998; dat op 13 januari 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 8 maart 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord opwerpt dat de verwerende partijen wier beslissing werd geschorst, geen verzoek tot voortzetting van de procedure hebben ingediend overeenkomstig artikel 17, § 4 bis, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat, wanneer de schorsing van de bestreden beslissing bevolen wordt vooraleer het verzoekschrift tot nietigverklaring is ingediend, de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden beschouwd als een op zich staande procedure; dat er in zulk een geval geen aanleiding is tot het indienen van een verzoek tot voortzetting door de verwerende partij;

Overwegende dat uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 maart 1999 een verzoekschrift heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 1999; dat op 30 maart 1999 de schorsing van de bestreden beslissing werd bevolen; dat de verzoekende partij op 3 mei 1999 een verzoekschrift heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van deze beslissing; dat de schorsing van de bestreden beslissing bijgevolg werd bevolen vooraleer het verzoekschrift

tot nietigverklaring werd ingediend; dat er dus geen aanleiding is tot het indienen van een verzoek tot voortzetting door de verwerende partijen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij in haar memorie van antwoord onder het kopje “II. De ontvankelijkheid” uiteenzet, eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het algemeen principe van de Rechten van de verdediging,

Doordat:

de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen verzoekster niet voorafgaandelijk heeft gehoord, alvorens de beslissing van 8 maart 1999 te nemen en de in het Russisch gestelde stukken niet werden vertaald alvorens een beslissing werd genomen,

En doordat:

de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen weliswaar erkent dat verzoekster nieuwe stukken en nieuwe elementen bijbrengt, doch deze stukken naast zich neerlegt omdat ze niet authentiek zouden zijn, zonder zulks naar recht te bewijzen;

Terwijl:

Verzoekster uitdrukkelijk gevraagd had te worden gehoord, minstens hierom impliciet had verzocht in haar brief van 15 januari 1999 en ondergetekende advocaat overigens zijn tussenkomst had gemeld bij brief van 15 februari 1999 hetgeen eveneens impliceert dat ervan mocht uitgegaan worden dat de commissaris-generaal geen beslissing zou nemen alvorens de betrokkene op te roepen, zo niet zou het melden van een tussenkomst geen zin hebben;

Dat de Commissaris-Generaal weliswaar in principe niet verplicht is de kandidaat vluchteling te horen, doch dat, wanneer deze de wens heeft geuit te worden gehoord, zelfs op een onrechtstreekse wijze, zulks ook dient gerespecteerd te worden (...);

Het is overigens onverenigbaar met de beginselen van behoorlijk bestuur, wanneer moet worden vastgesteld dat de stukken die in een vreemde taal werden opgesteld, in casu het Russisch vermoedelijk niet eens worden vertaald, zodat, nu geenszins vaststaat dat de betrokken ambtenaar een voldoende kennis zou hebben van het Russisch, of dat deze op een tolk zou beroep gedaan hebben, zulks tevens een flagrante schending inhoudt van de rechten van verdediging van verzoekster;

En terwijl:

diegene die beweert dat een stuk ‘niet authentiek’, dus vals is, zulks moet bewijzen en niet omgekeerd en aan verzoekster geen negatieve bewijslast kan worden opgelegd.”;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord repliceert als volgt:

“1. In een eerste middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing een inbreuk zou maken op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en op het algemeen principe van de rechten van verdediging.

a. Vooreerst wenst verweerder de aandacht te vestigen op het feit dat hij zijn administratief dossier reeds op 17 maart 1999, i.e. één dag voor de Raad het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ter zitting behandelde, aan de griffie van de Raad heeft overgemaakt. Verwerende partij verwijst naar de

griffiestempel die staat gedrukt op bijgevoegd document. Uit dit document blijkt dat het administratief dossier inzake XXX, samen met andere dossiers op 17 maart 1999 door verweerder ter griffie werd neergelegd. Bijgevolg werd door verweerder het administratief dossier tijdig neergelegd en kan er geen sprake zijn van de schending van de rechten van verdediging.

b. Wat betreft het feit dat verweerder verzoekster niet voorafgaandelijk heeft gehoord. Verweerder antwoordt dat het dringend beroep waarbinnen de bestreden beslissing zich situeert, een administratieve beroepsprocedure is, die volgens de wet werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie, en die aldus niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege, waar de waarborg van de hoorplicht en de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd. Verweerder was dus gerechtigd om de bestreden beslissing te nemen op grond van de stukken uit het administratief dossier, zonder dat hij daarbij verzoekster diende te horen. Er moet hierbij worden opgemerkt dat niettegenstaande de gangbare praktijk van het bijkomend verhoor door het Commissariaat-generaal, er hiertoe geen verplichting bestaat en telkens individueel wordt beslist of dit verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van de beslissing. Gelet op het feit dat in hoofde van verzoekster reeds één asielaanvraag negatief werd beoordeeld en aangezien zij haar nieuwe elementen in het kader van haar tweede aanvraag baseerde op stukken die zonder verhoor kunnen worden beoordeeld besliste de Commissaris-generaal verzoekster niet op te roepen.

c. Mbt. verzoeksters bewering dat bepaalde stukken niet zouden zijn vertaald. Verweerder antwoordt dat verzoekster niet aanduidt welke stukken niet door verweerder werden vertaald. Zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld legde verzoekster drie stukken neer : 1. een convocatie uitgaande van de ROVD (=Ministerie van Binnenlandse Zaken), 2. een attest van bisschop Tkatchenko, 3. een kopij van een brief die door verzoekster naar de ROVD van Grozny zou gestuurd zijn. Deze drie stukken werden door verweerder naar het Nederlands vertaald. De vertaling bevindt zich in het administratief dossier. Daarnaast werden ook alle andere stukken die in de Russische taal zijn opgesteld vertaald (mn. het dringend beroepschrift en de vragenlijst). Verzoekster bewering is bijgevolg op niets gebaseerd.

d. Mbt. de twijfel die zou bestaan omtrent de authenticiteit van bepaalde stukken. Verweerder merkt op dat de reden ogv. dewelke hij tot zijn conclusie kwam ivm. de authenticiteit van bepaalde stukken duidelijk in de bestreden beslissing staan opgesomd. Aan de authenticiteit van de convocatie werd getwijfeld omdat ze noch de datum waarop, noch de specifieke reden waarom verzoekster zou moeten verschijnen wordt vermeld. Verweerder vestigde er eveneens de aandacht op dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag geen melding maakte van het feit dat ze door de Oekraïense autoriteiten actief werd gezocht. Wat betreft het attest van bisschop Tjatchenka merkt verweerder op dat verzoekster in haar eerste asielaanvraag nooit melding maakte van het feit dat ze problemen zou hebben gehad owv. het behoren tot een religieuze gemeenschap. Mbt. de brief die ze schreef naar de ROVD van Grozny besloot de Commissaris-generaal dat hieruit niet kan worden afgeleid dat ze daadwerkelijk in die stad zou hebben gewoond. Verweerder merkt tenslotte op dat hij niet besluit dat deze stukken niet authentiek zouden zijn, maar dat gezien de gedane vaststelling er redenen zijn om te twijfelen aan de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde stukken.

Het eerste middel is niet ernstig.”;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord “verwijst (...) naar het verweer van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord niets uiteenzet met betrekking tot het eerste middel;

3.1.5. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie het volgende uiteenzet:

"1. De verzoekende partij is inderdaad van mening dat het feit dat de Commissaris-generaal in casu, de verzoekende partij niet minstens uitnodigt op een verhoor alvorens zijn beslissing te nemen, zo niet een schending betekent van de rechten van de verdediging dan zeker een daad is van onbehoorlijk bestuur, zekerlijk als er tegelijkertijd beslist wordt dat de stukken die de verzoekende partij overlegt, niet authentiek zouden zijn.

De verzoekende partij kan niet meer aantonen dat de stukken niet vertaald werden: in het administratief dossier zit geen inventaris en er kan dus onmogelijk uitgemaakt worden welke stukken op welk ogenblik in het dossier staken en op welk ogenblik ze bij het dossier gevoegd werden (cfr overigens 2de middel omtrent het stuk 3 uit het dossier van de verzoekende partij).

Zulks is op zichzelf reeds een flagrante schending van de rechten van de verdediging: de verdediging heeft het recht te weten op grond van welke stukken precies de beslissingen worden genomen.

Bij gebreke aan een inventaris -zoals die voorhanden is in alle gerechtelijke dossiers- is zulks niet mogelijk.

2. De verzoekende partij is het ermee eens dat de procedure voor het Commissariaat-generaal een administratieve procedure is en dat geen uitdrukkelijke bepaling voorschrijft dat de rechtszoekende dient te worden gehoord.

Wanneer evenwel de rechtszoekende verzoekt om te worden gehoord -zoals in casu- dan dient de administratieve overheid uitdrukkelijk te motiveren, om welke redenen zij beslist deze rechtszoekende niet te horen, zo niet is zulks niet alleen een inbreuk op de motiveringsverplichting, doch tevens een daad van onbehoorlijk bestuur.

Een beslissing kan immers slechts genomen worden nadat de administratieve overheid op een voldoende zorgvuldige wijze de elementen heeft verzameld op grond van dewelke de beslissing kan worden genomen en het horen van de betrokkene, ook al is zulks niet verplicht, is meestal van essentieel belang en wanneer zulks niet zo is dan dient de administratie aan te duiden waarom dat niet zo is.

3. Het is volstrekt onredelijk een document als "niet-authentiek" af te wimpelen om de eenvoudige reden dat de datum van de oproeping niet vermeld staat op een convocatie: wanneer iemand om "10u" wordt geconvoceerd, dan wordt natuurlijk bedoeld "10u de volgende dag", te meer daar uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij nog dezelfde dag (met name op: 29/8/1997) het land is ontvlucht.

De oproeping voor de ROVD van Svetlavodsk is duidelijk gedateerd (29/8/1997), de betrokkene wordt, duidelijk opgeroepen (om 10u uiteraard de volgende dag) en er staat duidelijk een bedreiging in: "Indien U niet verschijnt zal U worden vervolgd".

Ofwel is het stuk authentiek en dan bewijst de verzoekende partij wel degelijk dat zij bedreigd werd met nieuwe vervolgingen ofwel is het vals, maar dan moet de valsheid zonder twijfel worden aangetoond, want krachtens het Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status (nr. 205) dient de ondervragende instantie aan de vluchteling het voordeel van de twijfel te verlenen (...).

In zijn Memorie van Antwoord krabbelt de Commissaris-generaal terug. Hij schrijft: "Verweerder merkt tenslotte op dat hij niet besluit dat deze stukken niet authentiek zouden zijn, maar gezien de gedane vaststelling er redenen zijn om te twifelen aan de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde stukken." Welnu deze redenering is strijdig met het Handboek, zoals hierboven aangeduid: de twijfel dient in het voordeel van de vluchteling te worden geïnterpreteerd.

In casu wordt, rekening houdend met de stukken uit het administratief dossier, op geen enkele wijze aangetoond dat het stuk van de ROVD van Svetlavodsk, vals zou zijn.

Indien de overheid van oordeel is dat geschreven stukken vals zijn, moet zij ook motiveren waarom zij tot een dergelijke conclusie komt en het ontbreken van een datum op het document is in casu onder geen enkel beding een bewijs van valsheid.";

3.1.6. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie volhardt in haar verweer en ter zake verwijst naar haar memorie van antwoord;

3.1.7.1. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van de rechten van verdediging aanvoert; dat zij meent dat deze beginselen op twee wijzen werden miskend, met name doordat, ten eerste, de eerste verwerende partij de verzoekende partij niet voorafgaand aan de bestreden beslissing heeft gehoord en de in het Russisch gestelde stukken niet werden vertaald vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en doordat, ten tweede, de eerste verwerende partij de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe stukken en elementen naast zich neerlegt omdat ze niet authentiek zouden zijn, zonder zulks naar recht te bewijzen;

3.1.7.2.1. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet);

Overwegende dat in de mate dat de verzoekende partij doelt op de hoorplicht, dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond wordt bevonden doordat geen van de door de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag als nieuwe neergelegde stukken of elementen toelaten “te besluiten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van (de verzoekende partij)”, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling; dat de commissaris-generaal niet verplicht is een kandidaat-vluchteling te horen, ook niet wanneer deze hier zelf of bij monde van zijn raadsman, uitdrukkelijk of impliciet, om heeft gevraagd;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie aanvoert dat de administratieve overheid uitdrukkelijk dient te motiveren waarom zij beslist de rechtzoekende niet te horen; dat zij dit niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in een laatste memorie kan aanvoeren nu zij dat in een eerder procedurestuk op regelmatige wijze kon doen; dat hetzelfde geldt voor wat haar betoog in de laatste memorie betreft dat een beslissing slechts kan worden genomen nadat de administratieve overheid op een voldoende wijze de elementen heeft verzameld op grond van dewelke de beslissing kan worden

genomen en het horen van de betrokkene, ook al is zulks niet verplicht, meestal van essentieel belang is;

3.1.7.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij bij de uitwerking van haar eerste middel beweert dat “de stukken die in een vreemde taal werden opgesteld, in casu het Russisch vermoedelijk niet eens worden vertaald”; dat zij deze bewering poneert zonder duidelijk te maken welke stukken niet vertaald zouden zijn; dat de Raad van State derhalve ter zake zijn wettigheidstoezicht niet naar behoren kan uitoefenen en inzonderheid niet kan beoordelen of die stukken op een determinerende wijze de beslissing hebben bepaald; dat het middel wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie aanvoert dat in het administratief dossier geen inventaris zit en dus onmogelijk kan worden uitgemaakt op welk ogenblik welke stukken in het dossier zaten; dat dit een flagrante schending van de rechten van verdediging is aangezien de verdediging het recht heeft te weten op grond van welke stukken precies de beslissing werd genomen;

Overwegende dat in de mate dat de verzoekende partij zich beroept op de schending van de rechten van verdediging, dit beginsel te dezen geen toepassing vindt; dat in de mate de verzoekende partij doelt op een ander beginsel, zij dit niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in een laatste memorie kan aanvoeren nu zij dat op regelmatige wijze in een eerder procedurestuk kon doen;

3.1.7.3. Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte ook nog aanvoert dat de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging zijn geschonden doordat de commissaris-generaal de door de verzoekende partij nieuw aangebrachte stukken en elementen naast zich neerlegt “omdat ze niet authentiek zouden zijn, zonder zulks naar recht te bewijzen, terwijl diegene die beweert dat een stuk ‘niet authentiek’, dus vals is, zulks moet bewijzen en niet omgekeerd en aan verzoekster geen negatieve bewijslast kan worden opgelegd”;

Overwegende dat in de mate dat de verzoekende partij opwerpt dat het voorgaande begrepen is in het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging, verwezen wordt naar hetgeen hiervoor is uiteengezet wat de toepassing te dezen van dit beginsel betreft; dat in de mate dat de verzoekende partij in het voorgaande een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” ontwaart, zij niet aanduidt welk beginsel zij onder deze beginselen van behoorlijk bestuur miskend acht; dat in die mate dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Schending van art. 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van art. 48 e.v. van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen en verder schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; afwezigheid van redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout.

Doordat:

alles er op wijst dat het dossier dat werd samengesteld door de Minister van Binnenlandse Zaken manifeste fouten bevat, vermoedelijk veroorzaakt door het gebrek aan vertaling van de stukken of door een gebrekkige vertaling van de verklaringen van verzoekster, hetgeen o.m. kan afgeleid worden uit de volgende motivering: 'Betrokkene heeft ondertussen brieven geschreven naar verschillende diensten in Tsjechië. Haar vroegere hospita stuurde haar een oproepingsbrief van de politie terug.'

wanneer de commissaris-generaal de beslissing neemt de betrokkenen niet meer te horen, hij dan met de grootste zorgvuldigheid dient om te springen met de elementen van het dossier en zulks slechts mag beslissen wanneer het dossier werkelijk geen enkel hiaat meer zou vertonen;

in de beslissing van de Commissaris-Generaal vermeldt wordt: 'De convocatie die betrokkene voorlegt, vermeldt noch de datum waarop, noch de specifieke reden waarom betrokkene zou moeten verschijnen, doch vermeldt enkel dat zij uitgenodigd wordt voor een gesprek', verder: 'Ook in het kader van haar tweede asielaanvraag vermeldde betrokkene bij de Dienst vreemdelingenzaken niets over religieuze problemen' en verder 'en een kopie van een brief door betrokkene geschreven naar de ROVD van Grozny, waarin zij vraagt documenten op te sturen die bewijzen dat zij effectief in Grozny gewoond heeft.'

Terwijl:

Etnische en religieuze motieven expliciet vernoemd worden door art. 1 van de Conventie van Genève en verzoekster omwille van haar joodse afkomst uit Oezbekistan is moeten vluchten, dat zij vervolgens de vlucht heeft moeten nemen uit Tsjetsjenië eveneens omwille van haar joodse origine, terwijl haar echtgenoot meer dan vermoedelijk werd vermoord door leden van een Moslimmilisie aldaar en zij tenslotte in Oekraïne is terecht gekomen waar zij wederom vervolgd werd nu omwille van het feit dat zij een actief lid was van de Baptistische kerkgemeenschap, terwijl het regime in Oekraïne op vele plaatsen uitsluitend de orthodoxe kerk erkent;

en terwijl:

het onderzoek door de dienst vreemdelingenzaken grote vragen doet rijzen; dat er uiteraard een hemelsbreed verschil is tussen 'Tsjechië' en 'Tsjetsjenië' en dat wanneer een dergelijke vergissing wordt gemaakt er redelijkerwijze mag vanuit gegaan worden dat deze dienst eigenlijk helemaal niet geluisterd heeft naar de uiteenzetting van verzoekster en er in elk geval niets van begrepen heeft; dat het dan ook niet verwonderlijk is dat blijkbaar geen nota werd genomen van de essentiële elementen van het dossier en van de verklaringen van verzoekster; dat overigens vermoedelijk de teksten en verklaringen van verzoekster in het Russisch niet eens werden vertaald;

en terwijl:

uit het dossier blijkt dat dit niet met de nodige zorgvuldigheid werd samengesteld zodat een onderhoud van verzoekster overbodig zou geworden zijn (het door elkaar halen van Tsjechië en Tsjetsjenië, het niet of onzorgvuldig vertalen van de stukken, het feit dat men blijkbaar ondanks de verklaringen van verzoekster in het bundel niet de minste uitleg vindt omtrent de problematiek waarmee de vluchteling te maken heeft gekregen etc.).

en terwijl:

verzoekster onder nr 17 van de vragenlijst "Aanvraag tot erkenning als vluchteling" dd. 20 januari 1999 uitdrukkelijk vermeldt: "Ik werd vervolgd op grond van het feit dat ik behoorde tot een nationale minderheid in Chednia en in de Oekraïne wegens mijn geloofsovertuiging."

Onder nr 23 schreef zij: "Ik beschouw mijzelf als een vluchteling omdat ik steeds vervolgd werd door de moslimgemeenschap als behorende tot een nationale minderheid, omwille van mijn geloofsovertuiging". Onder nr 24 schreef zij: ik verliet

mijn land omdat ik geen steun kreeg van de autoriteiten en omdat deze autoriteiten zelf mij op de duur bedreigden".

en terwijl:

de Commissaris-Generaal de verklaring van Bisschop Tatchenko op een essentieel punt niet weergeeft, met name daar waar de Bisschop attesteert dat door de autoriteiten was beslist dat in Svetlovodsk alleen de orthodoxe kerk was toegelaten en dat de autoriteiten begonnen waren met leden van andere geloofsgemeenschappen te vervolgen in het bijzonder de leden van de Baptistische Kerk.

en terwijl:

in tegenstelling tot wat de Commissaris-Generaal voorhoudt, de oproeping van de politie in Svetlavodsk wel degelijk was gedateerd met name op de 29ste augustus 1997. Deze oproeping luidt als volgt: "Bericht - Svetlavodsk, 29 augustus 1997 - Aan burger XXX, die verblijft op het adres: Leninstraat, 25-98 - U moet zich aanmelden op het politieafdeling van de regio Svetlavodsk, Kalininastraat, 18, 3de verdieping, lokaal N 20 bij de heer J. om 10u precies. Dit is een 2<sup>de</sup> oproep. U dient Uw paspoort mee te brengen. Indien U niet verschijnt zal U worden vervolgd."

en terwijl:

geen gewag gemaakt wordt van het attest afgeleverd op 17 januari door het Ministerie van Binnenlandse zaken van de Russische Federatie in Grozny dat luidt als volgt: "Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie - afdeling Grozny - District industriezone 17/3/1993 nr. 39/O2P - Attest - Burger XXX Wasiliewna, geboren in 1959 te Charlow in Oekraïne, heeft op 15/1/1993 een verklaring afgelegd dat ze haar paspoort verloren is. Dit document vervangt rechtsgeldig het paspoort tot 17/4/1997. Getekend door het Diensthoofd Kolonel Salajev A.I."

De interpretatie die gegeven wordt aan al deze documenten door de bestreden administratieve beslissing is onverenigbaar met de werkelijke tekst van de stukken.

Wanneer verzoekster uitdrukkelijk bedreigd wordt met vervolgingen, kan niet ernstig worden voorgehouden, dat de convocatie bij de politie van Svetlavodsk zo maar iets vrijblijvends zou geweest zijn, te meer daar er in de tekst tevens aan toegevoegd werd dat zulks de 2de convocatie was en dat de eerste convocatie reeds leidde tot het willekeurig vasthouden van verzoekster;

Wanneer de Bisschop uitdrukkelijk verklaart dat leden van de Baptistische kerkgemeenschap vervolgd worden, dan is deze verklaring klaar en duidelijk en voor geen andere interpretatie vatbaar dan dat deze vervolgingen vallen onder art. 1 van de Conventie van Genève;

Verzoekster betwist ten stelligste dat zij geen melding zou gemaakt hebben bij haar eerste asielaanvraag van het miserele leven dat het hare was alvorens zij in België is aangekomen en niet zou verwezen hebben naar haar vlucht uit Oezbekistan, vervolgens uit Tsjetsjenië en tenslotte uit Oekraïne allemaal omwille van motieven die uitdrukkelijk voorzien zijn in de Conventie van Genève met name etnische en religieuze motieven;

Het feit dat de administratieve instanties de datum van de documenten niet hebben ontwaard, die nochtans vrij duidelijk leesbaar is, laat grote twijfels reizen omtrent de ernst waarmee de documenten werden bestudeerd;

Ook de verklaringen van verzoekster afgelegd op de vragenlijst, zoals hierboven gepreciseerd, laten weinig ruimte tot interpretatie toe en het is dan ook onbegrijpelijk dat de Commissaris-Generaal niet zou gelezen hebben -behalve dan de omstandigheid dat er geen vertaling zal geweest zijn- dat verzoekster uitdrukkelijk religieuze motieven heeft ingeroepen;

Het zou minstens aangewezen zijn dat aan verzoekster de gelegenheid wordt gegeven haar dossier te vervolledigen, vermits het niet evident is dat documenten kunnen worden naar voor gebracht uit moeilijk bereikbare gebieden zoals Tsjetsjenië.";

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord repliceert als volgt:

“2. In een tweede middel werpt verweerder op dat de bestreden beslissing een inbreuk zou maken op artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, alsook op artikel 48 ev. van de Vreemdelingenwet. Ook zou de beslissing een inbreuk maken op de wet op betreffende de verplichte motivering van bestuurshandelingen. Eveneens zou verweerder door het nemen van de beslissing een manifeste appreciatiefout hebben gemaakt.

a. Mbt. verzoeksters geloofsovertuiging als grond voor haar asielaanvraag. Verweerder antwoordt dat verzoekster noch tijdens haar eerste asielaanvraag, noch voor de DVZ (in het kader van haar tweede asielaanvraag), melding maakte van het feit dat ze als persoon van Joodse afkomst (haar moeder was Joodse) zich in Oekraïne zou hebben bekeerd tot een Baptistische kerkgemeenschap en daarom door de Oekraïense autoriteiten zou worden vervolgd. Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster dat ze in Oekraïne enkel problemen had omdat ze er geen verblijfsdocumenten verkreeg. Geenszins worden van de godsdienstproblemen melding gemaakt. De door verzoekster in haar vragenlijst voor het CGVS nav. haar tweede asielaanvraag gedane verklaringen zijn volledig nieuw. Dit werd door verweerder opgemerkt en terecht als argument gebruikt.

b. Mbt. de datering van de convocatie. Volgens verzoekster is de convocatie wel degelijk gedateerd omdat bovenaan de convocatie een datum wordt vermeld. Verweerder antwoordt dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de convocatie zou zijn gedateerd. Wel wordt er gesteld dat op de convocatie niet wordt vermeld op welke datum verzoeksters zich bij de ROVD moet aanbieden, terwijl dit toch voor een convocatie essentieel is. De op de convocatie hiervoor voorziene ruimte werd niet ingevuld. Evenmin wordt op de convocatie aangegeven waarom verzoekster wordt geconvoceerd.

c. Mbt. het attest afgeleverd op 17 januari 1993 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie in Grozny nav. het verlies van verzoekster paspoort. Verweerder antwoordt dat er zich van dit stuk geen kopij in het dossier bevindt. Alleszins wordt er door verzoekster noch voor de DVZ, noch in haar beroepschrift melding van gemaakt. Verweerder wenst te benadrukken dat reeds in de bevestigende beslissing genomen nav. haar eerste asielaanvraag ernstig werd getwijfeld aan haar beweerd verblijf in Grozny van 1989 tot 1995. Verweerder beperkt zich tot te verwijzen naar hetgeen hieromtrent in de eerste bevestigende beslissing wordt vermeld.

Het tweede middel is niet ernstig.”;

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord “verwijst (...) naar het verweer van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord niets uiteenzet met betrekking tot het tweede middel;

3.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie het volgende uiteenzet:

"1. Het is volstrekt onjuist dat de verzoekende partij niets zou gezegd hebben bij haar eerste of haar tweede asielaanvraag omtrent haar vluchtmotieven uit Oekraïne.

De verzoekende partij citeert:

- verhoor van 16/3/1998 p. 4 "stelt pentacotiste te zijn sinds 1987"
- ondervraging 6/4/1998: p.13"Oekraïne: niets gevraagd over vervolging in Oekraïne."
- brief van 15/1/1999: "In Oekraïne kwamen wij nieuwe hindernissen tegen, omdat wij niet tot het orthodoxe geloof behoorden en geen documenten hadden. Ik werd vaak door de politie opgeroepen, opgesloten, bedreigd omdat baptisten in Oekraïne als vijanden worden beschouwd."

- aanvraag tot erkenning als vluchteling dd. 20/1/1999 onder punt 16 (formulier 765), naast het woord "KOBCEKSPASENIA": "we reisden door het land om het heilig woord te verspreiden en na juridisch te zijn vervolgd zijn we vertrokken."

- onder punt 17: "In Oekraïne werd -ik omwille van mijn geloof vervolgd. De lokale autoriteiten beslisten de orthodoxie in te voeren. De kinderen zijn uitgesloten van de school. Ik werd altijd geconvoceerd bij de politie. Ik werd bedreigd en beledigd. De laatste maal hebben ze me 3 dagen opgesloten in een provisoire cel en ze hebben me aangemaand het land te verlaten. Het was gevaarlijk geworden en we beslisten te vluchten toen we een nieuwe convocatie kregen en onze situatie al te onzeker was geworden."

- onder punt 23: "Ik beschouw me als vluchteling omdat ik altijd en constant wordt vervolgd. Eerst omwille van het feit dat ik tot een etnische minderheid behoor door de muzelmannen, daarna omwille van religieuze overtuiging, die niet orthodox is, hetgeen leidde tot juridische vervolging en strafrechtelijke vervolging."

2. Ten onrechte wordt in het Auditoraatsverslag gesteld dat verzoekster niet zou ontkennen dat zij geen melding zou gemaakt hebben van de vervolgingen, waarvan zij het slachtoffer was in Oekraïne.

Zij heeft, zoals hierboven aangegeven wel degelijk melding gemaakt van deze motieven, maar niemand was daarin geïnteresseerd, vermoedelijk omdat men er ten onrecht van uitging dat verzoekster een vluchteling was die rechtstreeks uit Tsjetsjenië kwam (cfr. foutieve nationaliteit) en er dus niet de minste aandacht werd besteed aan het feit dat de verzoekende partij tevens Oekraïne was ontvlucht.

Overigens schreef verzoekster in haar verzoekschrift aan de Raad van State: "Verzoekster betwist ten stelligste dat zij geen melding zou gemaakt hebben bij haar eerste asielaanvraag van het miserabele leven dat het hare was alvorens zij in België is aangekomen en niet zou verwezen hebben naar haar vlucht uit Oezbekistan, vervolgens uit Tsjetsjenië en tenslotte uit Oekraïne allemaal omwille van motieven die uitdrukkelijk voorzien zijn in de Conventie van Genève met name etnische en religieuze motieven;"

3. Voor wat betreft het attest van het Ministerie van de Russische Federatie (stuk 3 van het dossier van de verzoekende partij), waarvan de verwerende partij dient toe te geven dat ze het niet meer terugvinden en dat het stuk actueel geen deel zou uitmaken van het administratief dossier, hetgeen door het verslag van het Auditoraat wordt beaamd, merkt de verzoekende partij op dat zij dit stuk uitdrukkelijk vermeld heeft. onder het nr. 18 op het formulier dd. 20/1/1999 'AANVRAAG TOT ERKENNING ALS VLUCHTELING': attest nr. N39/02p. verklaring van verlies van het paspoort.

Het is dus evident dat verzoekster wel degelijk gewag heeft gemaakt van dit zeer belangrijke document bij haar 2de asielaanvraag en dat meteen ook vaststaat dat dit document niet eens werd in acht genomen bij het nemen van de beslissing.

Dit document is uiteraard zeer belangrijk vermits daaruit blijkt -naast overigens het feit dat twee kinderen geboren zijn in Grozny- dat de verzoekende partij wel degelijk verbleef in Tsjetsjenië op 17 maart 1993.

Dit laatste stuk toont ten overvloede aan dat de Commissaris-generaal een niet redelijk te verantwoorden beslissing heeft genomen nu hij nog steeds betwist dat de verzoekende partij ooit in Grozny zou gewoond hebben, terwijl de verzoekende partij op grond van het door haar voorgelegde stuk zulks zonder de minste twijfel bewijst.

De in het middel aangeduide wetsbepalingen werden dus wel degelijk geschonden door de Commissaris-generaal.";

3.2.6. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie i.v.m. de opgeworpen middelen volhardt in hetgeen zij in haar memorie van antwoord van 18 november 1999 heeft uiteengezet;

3.2.7.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel onder meer de schending aanvoert van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat

om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het de schending inroept van de aangevoerde bepalingen van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, niet-ontvankelijk is;

3.2.7.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel verder steunt op de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

3.2.7.2.1. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en dit op grond van het motief dat de door de verzoekende partij voor een tweede asielaanvraag, die gebaseerd werd op hetzelfde relaas als uiteengezet tijdens de eerste asielaanvraag, aangebrachte nieuwe elementen, namelijk een convocatie door de ROVD van Svetlovodsk, een verklaring van een bisschop en een brief van de verzoekende partij aan de ROVD van Grozny, “niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van (de verzoekende partij)”; dat de commissaris-generaal dit uiteenzet als volgt:

“Betrokkene verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar Rusland of Oekraïne, en legt ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag volgende documenten als nieuwe elementen voor: een convocatie van de ROVD van Svetlovodsk; een attest van bisschop Tkatchenko dat stelt dat betrokkene lid was van zijn kerk en wegens vervolgingen omwille van haar geloof het land verliet; en een kopie van een brief door betrokkene geschreven naar de ROVD van Grozny, waarin zij vraagt documenten op te sturen die bewijzen dat zij effectief in Grozny gewoond heeft. Betrokkene verklaart verder niet terug te kunnen keren om de redenen die ze reeds bij haar eerste asielaanvraag aanhaalde. De convocatie die betrokkene voorlegt, vermeldt noch de datum waarop, noch de specifieke reden waarom betrokkene zou moeten verschijnen, doch vermeldt enkel dat zij uitgenodigd wordt voor een gesprek. Ook betrokkene zelf geeft hieromtrent geen uitleg in haar verklaringen. Er valt dan ook nergens uit af te leiden dat deze convocatie ook maar enig verband zou houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene, die België na haar eerste asielaanvraag niet zou hebben verlaten, heeft voordien nooit melding gemaakt van enige vervolging omwille van één van de redenen van de Conventie in Oekraïne. Het feit dat de datum van oproeping niet eens vermeld wordt op de convocatie, leidt, gezien dit toch een essentieel element is bij een oproeping, tot ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van dit document. Het attest van bisschop Tjatchenko laat evenmin toe te besluiten dat betrokkenes vluchtmotieven vallen onder de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Bij haar eerste asielaanvraag heeft betrokkene immers op geen enkel moment ook maar iets gezegd over problemen die ze zou gehad hebben omwille van het behoren tot een religieuze gemeenschap. Ook in het kader van haar tweede asielaanvraag vermeldde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets over religieuze problemen en gaf ze geen enkele uitleg bij het genoemde document. Aangezien haar verklaringen dus niet in overeenstemming zijn met dit document, dat stelt dat zij het land verliet wegens vervolgingen omwille van haar kerklidmaatschap, kan dit document niet als geloofwaardig beschouwd worden. Wat betreft de brief die betrokkene naar de ROVD van Grozny schreef tenslotte, dient te worden vastgesteld dat deze geenszins bewijst dat betrokkene effectief in Grozny gewoond heeft, en nog minder de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen over haar beweerde problemen in Grozny, afgelegd bij haar eerste asielaanvraag, herstelt.

Om al deze redenen dient te worden vastgesteld dat de door betrokkene aangebrachte nieuwe elementen voor een tweede asielaanvraag niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van betrokkene.”;

3.2.7.2.2. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

3.2.7.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar middel onder meer kritiek uitoefent met betrekking tot de motivering van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999 en met betrekking tot het feit dat de dienst Vreemdelingenzaken “Tsjetsjenië” zou hebben vertaald als “Tsjechië”;

Overwegende dat, gelet op de devolutieve kracht van het in artikel 63/2 van de vreemdelingenwet bedoeld dringend beroep bij de commissaris-generaal, de kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot de motivering van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 1999, niet relevant en dan ook niet ontvankelijk is; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat wel degelijk het land “Tsjetsjenië” en niet “Tsjechië” in de verklaring van de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken werd opgetekend;

3.2.7.2.4. Overwegende dat, met betrekking tot de overige kritiek van de verzoekende partij betreffende de vertaling van de door haar neergelegde stukken, dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel;

3.2.7.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij kritiek uit op de juistheid van de feiten waarop de commissaris-generaal zich steunt, met name de verklaring van bisschop Tatchenko en van de oproeping van de politie in Svetlavlodsk;

3.2.7.2.5.1. Overwegende dat de commissaris-generaal vaststelt dat de brief van bisschop Tatchenko “niet als geloofwaardig beschouwd (kan) worden” omdat de verzoekende partij “bij haar eerste asielaanvraag (...) op geen enkel moment ook maar iets gezegd (heeft) over problemen die ze zou gehad hebben omwille van het behoren tot een religieuze gemeenschap” en dat ze “ook in het kader van haar tweede asielaanvraag (...) bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets (vermeldde) over religieuze problemen(...)”; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift en in haar laatste memorie betwist nooit melding te hebben gemaakt van haar religieus vluchtmotief;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nooit eerder dan in het kader van haar dringend beroep bij haar tweede asielaanvraag melding heeft gemaakt van een vluchtmotief gebaseerd op haar baptistische geloofsovertuiging; dat het onderdeel feitelijke grondslag mist;

3.2.7.2.5.2. Overwegende dat de commissaris-generaal vaststelt dat de door de verzoekende partij neergelegde convocatie niet de datum vermeldt waarop zij zou moeten verschijnen; dat de verzoekende partij deze vaststelling meent te kunnen weerleggen door te stellen dat “de oproeping van de politie in Svetlavodsk wel degelijk was gedateerd met name op de 29ste augustus 1997”;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de datum van 29 augustus 1997 de datering van het opstellen van de oproepingsbrief betreft, en niet de datum waarop de verzoekende partij zou worden opgeroepen; dat het onderdeel feitelijke grondslag mist;

3.2.7.2.6. Overwegende dat de verzoekende partij de kritiek aanvoert dat “in het bundel niet de minste uitleg (te vinden is) omtrent de problematiek waarmee de vluchtelingen te maken heeft gekregen etc.”; dat niet duidelijk is wat de verzoekende partij met dit citaat bedoelt; dat, indien zij wil zeggen dat de verwerende partijen steeds verplicht zijn algemene informatie betreffende het land van oorsprong van een kandidaat-vluchteling in elk individueel dossier op te nemen, dient te worden vastgesteld dat de Raad zulke verplichting niet bekend is;

3.2.7.2.7. Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat “het (...) minstens aangewezen (zou) zijn dat aan verzoekster de gelegenheid wordt gegeven haar dossier te vervolledigen, vermits het niet evident is dat documenten kunnen worden naar voor gebracht uit moeilijk bereikbare gebieden zoals Tsjetsjenië”; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welke documenten zij nog zou willen bekomen, wat deze documenten zouden moeten bewijzen en in welke mate deze documenten de bestreden beslissing zouden kunnen doen wijzigen; dat het tweede middel ongegrond is;

3.2.7.2.8. Overwegende tenslotte dat de verzoekende partij kritiek uitoefent op de bestreden beslissing doordat deze “geen gewag (maakt) van het attest (nr. 39/02P) afgeleverd op 17 januari (lees: 17 januari 1993) door het Ministerie van Binnenlandse zaken van de Russische Federatie in Grozny”;

Overwegende dat met de verzoekende partij dient te worden vastgesteld dat de eerste verwerende partij het attest nr. 39/02P van het ministerie van Binnenlandse Zaken niet heeft beoordeeld, hoewel de verzoekende partij aan de commissaris-generaal van het bestaan van het document had kennis gegeven naar aanleiding van vragen nr. 17 en 18 van de vragenlijst “Aanvraag tot erkenning als vluchteling”;

Overwegende dat, alhoewel het bewuste attest onder vraag nr. 18 van voormelde vragenlijst werd opgegeven als document dat van belang wordt geacht, en ondanks het feit dat de verzoekende partij zelf in haar laatste memorie stelt dat het een “zeer belangrijk document” betrof, blijkt uit de overgelegde stukken dat de verzoekende partij heeft verzuimd het stuk aan de commissaris-generaal over te leggen, terwijl ze alle andere stukken die ze van belang achtte, wel heeft overgelegd; dat, indien ze op het ogenblik van het invullen van de vragenlijst niet over dit, naar haar zeggen, essentieel stuk beschikte, van een zorgvuldig optredende verzoekende partij kan worden verwacht dat ze dit zou melden, ze dit stuk zou opvragen en dat ze dit zo vlug mogelijk zou overleggen, minstens zou meedelen dat ze niet op korte termijn over dit stuk kon beschikken; dat de verzoekende partij evenwel het bewuste stuk pas voor het eerst naar aanleiding van de procedure voor de Raad van State neerlegt, zonder aan te duiden sinds wanneer zij het in haar bezit heeft, noch te verklaren waarom ze die overlegging pas op dat ogenblik doet; dat uit dit onzorgvuldig en eigengereid optreden van de verzoekende partij moet worden afgeleid dat dit stuk niet het door haar er in deze procedure aan toegekende essentieel karakter heeft, maar daarentegen beschouwd moet worden als een bijkomstig stuk; dat het niet-betrekken door de commissaris-generaal in zijn beslissing van dit bijkomstig niet tijdig overlegd stuk, de bestreden beslissing derhalve niet onregelmatig maakt, dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

"gesteund op de machtsoverschrijding van de beslissing doordat de administratieve beslissingen er per vergissing van uitgaan dat verzoekster de Russische nationaliteit zou bezitten, terwijl dit hic et nunc geenszins vaststaat, nu het laatste paspoort dat betrokkene had er een was van Sovjet burger afgeleverd in Oezbekistan (Tasjkent) , terwijl alles er op wijst dat ze thans geen aanspraak meer kan maken op de Oezbeekse nationaliteit, zijnde zelf van joodse afkomst.

terwijl een beslissing die steunt op een dwaling, in casu de nationaliteit van verzoekster, aangetast is door machtsoverschrijding (...), zekerlijk nu een betwisting nopens de nationaliteit de openbare orde raakt (...).

dat verzoekster het bewijs van het indienen van haar vordering ten einde het statuut van staatloze te bekomen zal bekend maken, van zodra de procedure zal zijn ingeleid geworden.”;

3.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord repliceert als volgt:

"In een derde middel werpt verzoekster op dat door het nemen van de bestreden beslissing verweerder zijn macht zou hebben overschreden doordat hij er verkeerdelijk zou zijn van uitgaan dat verzoekster van Russische afkomst is.

Verweerder meent te kunnen opwerpen dat niet kan betwist worden dat de Commissaris-generaal een beroep kan doen op artikel 52 van de Vreemdelingenwet om een asielaanvraag in de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure af te wijzen. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag niet ontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering genomen door de Minister te bevestigen, op basis van een aantal criteria (waaronder de ‘kennelijke ongegrondheid en de bedrieglijkheid’ van de asielaanvraag). Het komt de Commissaris-generaal toe om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren zonder dat daarvoor moet worden overgegaan tot een onderzoek ten gronde. Wat betreft verzoeksters nationaliteit meent verweerder te moeten opmerken dat verzoekster tijdens haar beide asielaanvragen steeds heeft voorgehouden van Joodse afkomst te zijn maar de Russische nationaliteit te hebben. Bijgevolg heeft de Commissaris-generaal terecht verzoekster vrees beoordeeld tav. haar land van herkomst, mn. Rusland. Van machtsoverschrijding is geen sprake.

Het derde middel is niet ernstig.”;

3.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord “verwijst (...) naar het verweer van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”;

3.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord niets uiteenzet met betrekking tot het derde middel;

3.3.5. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie het volgende uiteenzet:

“Verzoekster verwijst naar de uiteenzetting in verband met haar nationaliteit.

Wanneer een dwaling wordt vastgesteld, zeker in een materie die van openbare orde is, dient de beslissing vernietigd te worden (...).”

alsook :

#### “BETREFFENDE DE NATIONALITEIT VAN VERZOEKSTER

1. De bestreden beslissingen vermelden telkens foutief dat verzoekster de nationaliteit zou bezitten van de Russische Federatie.

Zulks is uiteraard volstrekt onjuist: verzoekster zelf is geboren op 9 oktober 1959, als etnische joodse in Charkov in Oekraïne, waar ook haar ouders verbleven en heeft met de Russische Federatie geen enkele juridische band, behoudens dat ze in Tsjetsjenië heeft verbleven tussen 1989 en 1995 en vervolgens enkele maanden in Moskou.

Zulks is evenwel onvoldoende om ertoe te besluiten dat verzoekster de Russische nationaliteit zou bezitten.

Verzoekende partij huwde in Tasjkent (Oezbekistan) J. L., zelf als wees opgevoed in Tasjkent, nadat hij als klein kind was weggenomen geworden van zijn (joodse) ouders.

Ook haar echtgenoot heeft dus geen enkele band met de huidige Russische Federatie.

2. Verzoekende partij werd over haar nationaliteit nochtans ondervraagd door de Commissaris-generaal op 6 april 1998: "staatsburger? weet niet. Oekraïne? misschien. Zij werd geboren in Oekraïne." (p. 1).

En verder p. 4: "Waarom zou U Russisch staatsburger zijn? toen was iedereen rus. Maar nu? KV stelt dat zij een oud Sovjet paspoort had."

En verder p. 5: "Zij stelt dat zij geen stempel in haar paspoort heeft wat staatsburgerschap aantoont ... die werd volgens haar niet gezet."

Hieruit diende de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toch overduidelijk de conclusie te trekken dat verzoekster zekerlijk de Russische nationaliteit niet had, maar dat de verzoekende partij een staatloze is in de zin van het Verdrag van New-York, ondertekend op 28 september 1954.

Immers wanneer oorspronkelijk wordt opgetekend dat verzoekster "russische" was, dan bedoelde verzoekster duidelijk dat ze een sovjet-burger was, die gemeenlijk als "Rus" werd aangeduid.

3. De nationaliteit van iemand of het statuut van staatloze, is een materie die tot de openbare orde behoort (...).

In casu is het van het grootste belang te weten welke nationaliteit de verzoekende partij nu precies heeft en is het antwoord op deze vraag determinerend voor het geschil: elke rechtbank die incidenteel met een vraag over het bezit van de hoedanigheid van staatloze wordt geconfronteerd zal deze moeten beantwoorden, wanneer zij determinerend is voor de beslechting van het principieel geschil (...).

De Raad heeft immers reeds verschillende keren beslist dat een staatloze niet kan worden uitgewezen -en zulks is nu precies het voorwerp van het geding- op gevaar af van een schending van het art. 3 van het E.V.R.M. (...).

Vermits het gaat om een materie die van openbare orde is, kan de problematiek zelfs worden opgeworpen door de betrokken partij in elke stand van het geding.

4. Verzoekende partij heeft dienaangaande overigens een procedure opgestart voor de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk, waar haar dossier evenwel tot op vandaag in onderzoek is (cfr bijkomende stukken 13 en 14).

Ofwel zal de Raad de kwestie van de nationaliteit zelf dienen te beslechten, ofwel dient het Vonnis afgewacht te worden van de Kortrijkse Rechtbank.

Het louter feit te beantwoorden aan de definitie van de staatloze, is overigens constitutief voor het bezit van de hoedanigheid van Staatloze (...).";

3.3.6. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar laatste memorie het volgende uiteenzet:

"Verweerder volhardt i.v.m. met de opgeworpen middelen in hetgeen hij zijn memorie van antwoord van 18 november 1999 heeft uiteengezet en beperkt zich tot er integraal naar te verwijzen.

De door verzoeker opgeworpen middelen zijn niet ernstig.";

3.3.7. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken tot drie maal toe verklaart de Russische nationaliteit te bezitten; dat zij op de vragenlijst van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot haar aanvraag tot erkenning als vluchteling, op de vraag naar haar "tegenwoordige nationaliteit", "Rusland" antwoordt en op de vraag of zij andere nationaliteiten heeft gehad, ontkennend antwoordt; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist zulke verklaringen te hebben afgelegd; dat zij in haar laatste memorie het verslag van het verhoor door de commissaris-generaal foutief citeert vermits zij op de eerste pagina van het tweede deel van het verslag niet antwoordt op een vraag naar haar eigen staatsburgerschap, maar naar dat van haar overleden echtgenoot; dat de twee andere citaten uit het verslag geen afbreuk kunnen doen aan het feit

dat de commissaris-generaal op niet-kennelijk onredelijke wijze er kon van uitgaan dat de verzoekende partij de Russische nationaliteit bezat; dat het derde middel niet gegrond is,

**B E S L U I T :**

**Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

**De griffier,**

**W. GEURTS.**

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
griffier.

**De voorzitter,**

**G. DEBERSAQUES.**